Ч. 38 Пятниця 18 лютого (2 марта) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(З парляментарних клюбів. — З ради державної. — Полудневo-африканьска війна.)

Союз німецких сторонництв народних постановив в дискусиї над заявою правительства зложити коротке поясненє свого становища, коли будуть того вимагати відносини. На вчерашнім вечірнім засіданю молодоческого клюбу здавав справу его предсідатель др Енґель з засіданя виконуючого комітету правиці, скликаного для обговореня вибору першого віцепрезидента палати. Позаяк ще на тім засіданю не ухвалено нічого рішучого, то клюб відложив рішенє тої справи на пізнійше. Ті члени клюбу, що належать до комісиї для справ социяльно-політичних, а котрій передано наглячі внесеня в справі страйку углекопів, одержали порученє, щоби жадали перенятя копалень на край. — Войскова комісия посольскої палати розпочала на своїм вчерашнім засіданю ґенеральну дискусию над предложенем о континґенті рекрутів. Пос. Козловский заявив, що Коло польске буде голосувати за предложенем. — На конференциї провідників лївиці ухвалено, щоби на кандидата на І. віцепрезидента палати поставити посла Прадого. Тій кандидатурі противлять ся Чехи, і ставлять кандидатом п. Жачка або проф. Милевского. Однако між Поляками і Чехами не прийшло до порозуміня і тому упрошено президента Фукса, аби той вибір відложено. Не виключена можливість, що другий віцепрезидент пос. Лупул зложить свое достоїньство, а на его місце війде до президиї представитель Славян.

Вчерашне засіданє палати послів перейшло цілком спокійно. Раджено дальше над наглячими внесенями в справі стрейків. Перший промавляв пос. Демель. Бесідник виступае против социялїстичних внескодавців і закидае їм односторонність в представленю справи. Бесідник також прихильний робітникам, однако відмавляе їм права розпочинати стрейк без виповідженя, бо то есть зломанем контракту. Власти державні поступають о много прихильнійше з робітниками як властителї копалень. Робітники хотять вимусити на властителях принятє їх жадань. Пос. Рошман доказував, що заведенє 8-годинного часу працї не було би небезпечне для промислу, а п. Розер домагав ся, аби правительство більше дбало о безпечність робітників копальняних. По замкненю дискусиї промавлял яко ґенеральний бесідник против пос. Шікер. Бесідник надіяв ся, що теперішний страйк скінчить ся з хвилею, коли парлямент займе ся тою справою, тимчасом робітники хотять видко показати свою силу і ставити опір навіть законодавству. Аби держава вела копальнї у своїм заряді, то пуста мрія, а 8-годинний час працї не всюди може бути заведений. Однако реформи конечні. Дотична комісия повинна покликати до нарад також фахових знатоків. По промові ґенерального бесїдника за, пос. Кафтана, приняла палата однодушно внесенє посла Ґросса, аби всї внесеня дотикаючі скороченя часу працї передати комісиї социяльно-політичній, котра мае предложити справозданє до дня 12 марта. При кінци засіданя заявив президент, що на бажане многих послів відкладае вибір віцепрезидента до понедїлка. Слїдуюче засіданє відбуде ся нинї.

Про семидневні геройскі борби Кроніґого під Пардеберґом доходять аж тепер близші подробиці. Страхом переймае особливо опис третого дня. Коли Кроніе рішучо відмовив, що не піддасть ся, пізнав Робертс, що приступи піхоти на завзятих Бурів коштували би за богато жертв, а може бути були би й безуспішні. Длятого рішив засипати бурский табор градом пушочних куль, надіючи ся по такій страшній канонаді певного успіху. На се средство рішив ся — як каже — з конечности і зараз розпочало огонь 100 пушок і кільканайцять картачівниць Максіма. Половина тих пушок стріляла вже дня 19, але дня 20 лютого по полудни слали они всї без виїмку смерть і погибель між Бурів, так що армія Кроніґого стиснена на горбах, котрих простір не був більший як одна квадратова миля, була подібна до дому стоячого в мори полумінї. З лїдитових бомб добували ся густі клуби зеленого диму і хмари отроюючих ґазів. Шрапнелї експльодували всюди а гук пушок був такий страшний, що цілком заглушував вистріли картачівниць. Ґранати і бомби долітали до кождого корча, відломки шрапнелїв і лїдитів прискали довкола в безчисленній скількости і робили страшне спустошене, всї ями і рови були ними засипані. Лиш одно місце щадила англїйска артилерия, а то від сторони, де за Бурами стояла англїйска піхота, аби огонь не досягнув і її.

7)

ДОЧКА ПОСЛА.

(З француского — Юрия Онета).

(Дальше).

Під ясним поглядом молодої дївчини, Генрик відвернув свої очи. Перший раз відчув сильно, який поганий був той его підступ в тім домі, де закрав ся під чужим назвишем, в цїли, в котрої не здавав собі ще справи.

Мимохіть почервонїв, мав охоту крикнути: „я тебе обманив; я не той, що ти гадаєш, прожени мене звідси, бо не можу довше говорити неправду“. Але вдержувала его від сего коротка гадка о пониженю, якого зазнае. Стратив відвагу. Стояв перед молодою дївчиною змішаний, нещасливий, не знаючи, що мае відповісти. Жільберта замітила то, і знов его спитала:

— Не говорите нам нїколи о своїй родині. Чи маете ще родичів?

— Маю вітця і матір, що дуже мене люблять.

— А чи хоч знають, що ви робите? Було би дуже зле, колиб ви перед ними укривали ся.

— Так, то правда, то було би дуже зле. Але погадайте собі, що мене потягнуло щось дуже важного до того кроку, що я не міг инакше зробити, що остаточно я не есьм паном своєї волї.

Жільберта почервенїла і пронял її неспокій. Здавалось їй, що Генрик в кількох неясних словах дав пізнати, що лише для неї вступив на ту небезпечну дорогу, з котрої хотіла его завернути, і що, коли обманює своїх і виставлює на небезпечність свое становище, то лише тому, що її любить. Не сьміла більше питати. Бояла ся, що Генрик скористае з того улекшеня, і крикне: Як, то ви можете мене осуджувати, коли одинокою моєю метою було наблизити ся до вас. Ясно відчула, що якась тайна осланяла всї дїла молодого чоловіка, що він не той, за якого себе видавав, що не говорив то, що думав. Бачила его таким елеґантним, ніжним, добре вихованим, що неможлива річ, аби був буритeлем суспільного ладу. Его стать, мова, рухи, перечили тому, що говорив злого о аристократиї, просто зраджували его.

Жільберта дуже засумувала ся, її проста вдача не могла згодити ся на ту суперечність. Її честнота обурила ся против неправди. Однако з другої сторони гадала собі: „Коли нас підійшов, то отець прожене его і не побачу его більше!“ І зі страху майже пересьвідчила ся о тій дивній зміні, яка довершила ся від кільканайцятьох днїв в її чувствах для того молодого незнакомого, що став ся для неї таким дорогим, що розлуку з ним уважала нещастєм. На велике її вдоволенє повернув отець і перервав ту, так немилу для неї розмову.

Генрик попращав ся з вітцем і дочкою, а его дрожачий голос немов би просив о прощене для его підступу.

Був так очевидячки зажурений, що серце молодої дївчини затремтїло співчутєм, і подаючи ему руку, перший раз стиснула его долоню сильнїйше своїми ніжними пальчиками, котрі він бажав би задержати як найдовше в своїй руці.

VII.

На другий день в комнаті матери, Генрик, рішений на всьо, кінчив свою сповідь перед материю. Розмова не була така горяча, як з вітцем. Баронова була звичайно дуже вирозуміла для сина, що нїколи не зробив їй нїякої прикрости, і вже з гори була готова простити ему ту, впрочім в її очах маловажну провину. Лише дочка Курсієра! Неосторожний хлопець. Як він міг дати зловити ся в таку лапку? З усїх тих, які моглиб ему подобати ся, вибрав саме таку, на котрої вибір годі було згодити ся. Але чи любив її? Каже ся: „Люблю“ — а по пів році забувае ся о її істнованю.

— Правда, Генрику, що так? — питала баронова.

— О, моя мамо, чиж я мучив би вас так для дивної, хвилевої примхи?.... Нї, то поважна річ.... Я довго боров ся, заки рішив ся.... Колиб я мав досить сили, аби оперти ся, то зробив би так, бо я дуже бояв ся того, що стало ся.... Я не міг, нї.... вже надто її люблю.... Колиб ви знали яка она чаруюча.

— Здає ся менї, що не мусить бути звичайною дївчиною, коли з'уміла довести мого Генрика до такої шаленої любви. Але моя дорога дитино, які тут труди треба побороти! Дочка Курсієра, одинокого чоловіка, котрого твій отець ненавидить.

„Я бачив — говорить справоздавець бюра Райтера — в Тесалії 110 пушок, як повнили свою страшну повинність на одній точці і то був величавий вид, але в тім, на яке я глядів тепер під Пардеберґом, містила ся гроза без порівнаня величавійша, то було щось чудесного, але потрясаючого до глубини душі. Чудовий був вид Бурів, що подібні до мурашок і не зважаючи ні на адский рик пушок, ні на град падаючих куль, поспішно сипали окопи, між тим як їх пушкарі живо прикладали монти до своїх пушок, аби дати Робертсови достойну хоробрих людий відповідь". — Як звістно під Пардеберґом Анґлійців було 13 разів більше і мали 7 раз більше артилєриї.

Новинки.

Львів дня 1-го марта 1900.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував повітового секретаря Володисл. Швеца офіциялом Намістництва, а канцелїстів Намістництва: Йос. Словецкого, Теофіля Мендиса і Артура Ґлюдовича повітовими секретарями.

— **Перенесеня.** П. Мінїстер судівництва перенїс судових ад'юнктів Вацлава Мих. Паклерского з Краківця до Солотвини, а Володимира Сінкевича з Солотвини до Краківця. — П. Намістник перенїс офіциялів Намістництва Володисл. Швеца з Городка і Ант. Заплатиньского з Хшанова обох до Львова.

— **Обмеженє руху поїздів товарових в недїлї і сьвята.** Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: В цїли збільшеня часу відпочинку для персоналу зелїзничого, зарядило Високе ц. к. Мінїстерство зелїзниць обмеженє руху поїздів товарових в недїлї і декотрі сьвята (другий день сьвят Великодних і Зелених) на час від 1 марта до 31 серпня с. р. В наслїдок сего перевозить ся в згадані дни тілько посилки посішні і такі товари, котрі взагалі вимагають скорщого транспорту, як: живі зьвірята, артикули поживи і т. п., инших товарів не буде ся перевозити у ті дни. Звертає ся також увагу, що в недїлї і сьвята приймає і видає ся тілько посилки поспішні і то тілько в годинах на се призначених.

— **Касацийний трибунал у Відни** порішив сими днями дві справи з Галичини. Перша справа — селянки Софії Ольшовскої, котру суд присяжних в Новім Санчи засудив на смерть. Перед касацийний трибунал прийшла ся справа в наслїдок письма девятьох судиїв присяжних, в котрім они по розправі заявили, що з вини свого провідника були в блудї, затверджуючи вину обжалованої, та що стан ума засудженої був їм досить підозрілий. Трибунал касацийний не увзглядвив сеї заяви присяжних, але рішив предложити коронї, щоби помилувала засуджену. — Друга справа була о убийство Фр. Рошковича, за котре трибунал присяжних в Яслї засудив був его сина Войтїха Рошковича на повішене, хоч син рішучо перечив, мов би він був убийником вітця. Трибунал касацийний на внесену жалобу оборонця скасував засуд і поручив судови в Яслї перевести в друге розправу.

— **Розширенє стаций зелїзничих в Галичинї і Буковинї.** Правительство задумало перевести розширенє стаций на зелїзницях державних і заповіло вже радї державній, що потребує на се 78 міліонів корон. З сеї квоти 25 міліонів корон пійде на стациї в Галичинї і Буковинї. І так будуть розширені стациї: в Підгуржу-Плашові під Краковом коштом 3,500.000 кор., в Новім Санчи 2,250.000 кор., в Стрию 2,116.000 кор., в Жучці (на Буковинї) 1,900.000 кор., у Львові 1,736.000 кор., в Ряшезї 1,474.000 кор. і в Станиславові 1,235.000 кор., а дальше стациї в Перемишли, Тернополи, Підволочисках, Ярославі, Загірю і Посадї Хирівскій, де кошти розширеня стаций винесуть по міліонї корон на кожду стацию.

— **Огні.** В недїлю дня 18 лютого між 9-ою а 11-ою годиною перед полуднем знищив огонь в Бложеві коло Самбора 7 селяньских загород, з котрих лиш дві були обезпечені на 450 зр.

— **Американьска секта релїгійна.** В Америцї все по американьски; там навіть і секти релїгійні скоро правдиві американьскі, мусять бути зовсім инші як в цїлім сьвітї. Недавно тому утворила ся в північній Америцї нова секта релїгійна під назвою „наукових християн". Члени тої секти кажуть, що они уміють самою молитвою лїчити хорих, а хоч межи самими сектантами умирає богато людий, число їх нинї доходить вже до соток тисячів. Але недавно тому утворила ся нова секта під назвою „церков живого Бога, підпора і стовп правди" і та секта зачала робити велику конкуренцию тамтій. Основателем сеї нової секти єсть якийсь Зандфорд, котрий каже, що єму одного вечера явив ся сам Господь Бог і сказав лиш однїсеньке слово „Armageddon". В тій хвили почув він, як з него вилазили всї злі духи (видко мусїв їх мати богато в собі). Він тогди зараз зміркував, що він покликаний до якоїсь висшої місиї, бо до того, щоби виганяти чортів з людий. Отже він взяв ся до вигонюваня чортів і займає ся сим „ремеслом" вже від осьми лїт. Єго метода, що правда, не така радикальна, як тих сектярів голяндских, що недавно тому убили паробка Брінкмана, щоби вигнати з него чорта, але все-таки досить радикальна. Зандфорд коли іде виганяти чорта, бере з собою велику біблію і бє нею недужого доти, аж чортови в недужім вже досить. Що з чортом вилетить і душа недужого, то пророкови байдуже, бо він каже за вигонюванє чорта наперед собі платити. Ся секта має вже богато приклонників в многих містах американьских. Они називають ся „робітниками Зандфорда". Найбільшою громадою тих сектярів єсть в Менчестері (Ню-Гемпшір). Она стоїть там під проводом якогось Гечінза, давнїйшого друкаря, котрого рідний син згинув під руками „робітників". Здає ся, що на гоненю чорта можна зробити в Америцї добрий інтерес. бо Зандфорд лиш з тих жертв, які складали недужі і его одновірцї, побудував вже школу і пристановище на горі Бенляг коло Фріпорт. В місцевости Шільо. де Зандфорд осів, видає він газету під заголовком „Бесїда огня". Зандфорд носить ся з гадкою побудувати в Бостонї сьвятиню, в котрій змістило би ся 10.000 людий. Крім того хоче він закупити пароход, щоби ним висилати місіонарів на всї сторони сьвіта, а наконець хоче в імени Армаґеддона забрати і Єрусалим. А може би він забрав собі до Єрусалима ще й трохи жидків з Галичини, хоч би й не всїх, але бодай тих, що красші?

— Але она, мамо, чи можете єї винувати за дїла, о яких справдї не має понятя? Колиб ви єї побачили. то порозуміли би мою пристрасть.... Білява, з чорними очима, невинна, струнка як тополя, руки такі як твої, а звук голосу поруша серце до глубини.

Прикляк перед материю, як в дитинних лїтах, коли о щось дуже просив. По устах баронової перебіг усьміх, бо не могла укрити вдоволеня, коли побачила перед собою того зрілого мужчину, що клячав як дитина. Гладила поволи волосє сина і гадала собі: „Любить ту дївчину — але й она єго мусить любити, бо якже могло би бути инакше? Такий добрий, хороший, благородний хлопець. І тут передомною попадає в розпуку, та каже що нїколи не потїшить ся, коли єго примусять, аби забув о ній.. Але яких средств ужити, аби улагодити вітця, що упер ся і рішучо не хоче уступити?.... Ах, яка страшна замотанина. І яка приключка, що саме такий революционер мусить мати таку хорошу дочку.

— А колиб ти виїхав де за границю?.... Минувшого року хотів ти поїхати до Єгипту... То розірвало би тебе; ми найшли би для тебе милих товаришів

— Чи хочете, аби я умирав з журби далеко від вас? — спитав з сльозами в очах молодий чоловік. — Розстати ся з вами в хвили, коли чую ся так нещасливим — коли так менї треба вашої любови і доброти .. О, нї. Коли менї вже суджено терпіти, то нехай лишу ся при тих, котрі з'уміють мене пожалувати, як не потїшити.

Послїдні слова здавили его горло і горячі сльози поплили з его очий; баронова обійміла ту одиноку свою дитину і плакала разом з ним. Генрик чуючи, що матїр вже напів побіджена, положив голову на єї колїнах і почав ще сильнїйше пересьвідчувати єї.

— О щож я вас прошу? Лише аби ви єї побачили, поговорили з нею, не осуджували мене, не пересьвідчивши ся, чи й не по моїй сторонї правда. Очарує вас, я певний того, так само як і мене очарувала. Неможлива річ, аби ви не пізнали, що она не сотворена до тих кругів, в котрих обертає ся.... Що нас отець обходить? Я бачу лиш єї. Женщина приймає назвище свого мужа і зміняє ся в одній хвили.... Дорогі мамо, побачте єї, лиш поговоріть з нею, а станете по моїй сторонї і я уратований, бо при вашій помочи я певний побіди над вітцем... Чиж не робив все то що ви хотїли?

Баронова усьміхнула ся:

— А, як ти мене підходиш, як ти умієш говорити, коли іде о ту твою любов... Нїколи не чула я таких слів від тебе. Але сим разом ти помиляєш ся, дитино. Твій отець має свою волю і не маю надії побороти єго. Треба щоби сам згодив ся. Але як єго довести до сего?

— Якось поволи втягнемо єго. Але побачите мою Жільбертину?

— Твою Жільберту? — повторила баронова і легке чувство заздрости заволоділо нею. Остаточно, мушу привикати до того, що з часом буду на другім місци в твоїм серци.

— О, все на першім, дорога мамо, не лиш в моїм, але й в єї.... Буде вас любити, коли вас пізнає... А ви пересьвідчите ся, яку ніжну дочку найдете в ній.

— Нехай буде, побачу твою Жільберту.... Але де і як?

Генрик погадав хвильку, встав, сів знов і глубоко думав.

Треба буде ужити великих средств осторожности і насамперед всьо приготовити, бо не можу так відразу устроїти тої стрічи.... Жільберта не знає мого правдивого назвища.

— Як то, ти єї обманив?

— Так треба було. Уявіть собі, що я стаю перед Курсієром як син мого вітця? Атже не бувби позволив переступити порога свого дому. Якже Ромео міг з'явити ся без маски у вітця Юлії? Штука скінчилась би на першій яві... І не було би такої чудовної музики...

— Ти ще сьмієш ся... Коби було так стало ся, аби замкнено двері перед тобою; ми не були би нинї в таким клопотї. Якжеж називаєш ся в домі того революционера?

— Жерве. Генрик Жерве.

— Але що ти зробив, щоби війти до того дому, не викликуючи підозрінь вітця ні дочки.

— Я взяв ся на спосіб і підійшов вітця політикою. А що до дочки...

— То збаламутив єї так як мене перед хвилею.

— О, нї мамо! Я не сказав їй доси нї одного слова, якого не повинна би чути. Надто єї люблю, щоби єї не пошанувати. І доси не признав ся я перед нею, що люблю єї... Не знає о нїм, як не вичитала єї з моїх очай.

— Та книжка досить широко отверта. Отже позваляю тобі робити і побачу ту дитину, коли схочеш.

Генрик кинув ся матери на шию і так горячо і сердечно дякував, що єї пожертвованє було вже нагороджене. Відтак, признаючись в души, що на сю хвилю одержав всьо, чого міг надіяти ся, пішов на улицю Спонтіні, аби там піти на другий приступ, о много поважнїйший, о котрого удачи сильно сумнївав ся.

Так легко було єму признати ся матери, що любив Жільберту і що представив ся п. Курсієрови під фальшивим назвищем; але пояснити Жільбертї своє властиве назвище, положенє, то що єї обманив — то була тяжка задача. Знав о тім добре, однако не уступав перед перепонами, які мусїв побороти. Любив, вірив, а цїле єго єство було оживлене бажанєм, що позваляло єму вдирати ся на мури без драбини, одним скоком пересаджувати широкі попасти.

Знав, що Жільберта о тій порі сама; стара Розалія бачучи з яким довірєм приймає єго отець, радо впустить єго і не буде єму перешкаджати.

Приспішив кроку і небавом опинив ся перед тою, котру любив, а котра вийшла до него з своєї комнати не підозріваючи нічого. Приймила єго усьміхаючись і в радостию в очах. Лише спитала єго зараз:

— Чи може отець прислав вас до мене?

Почервенів на то питанє, бо оно ясно єму

— Князь убийником. З Одеси доносять: Може три роки тому назад заручив ся молодий князь: Давид Орчін, з молодою дамою з петербурскої аристократиї. Визначений вже був день, коли мав ся відбути весїле, а на короткий час перед тим виїхав князь на Кавказ, щоби там з своїм старшим братом залагодити маєтк ві справи, іменно же розділ посїлостий ґрунтових унаслїдуваних по батькови. Жінка старшого брата, княгиня Келестина, була молода і дуже красна, правдивого ґеоргіньского типу. Кн. Давид залюбив ся в своїй братовій, а та знов і его пристрастно полюбила. Кн. Давид не вертав вже до Петербурга, лиш зволїкав, і заедно оправдував ся перед своєю нареченою, аж та наконець стала его підозрївати, і сама поїхала за ним. Старший князь приняв єї дуже щиро, але на свій смуток она зараз заіркувала, що стало ся. Она постановила для того зірвати з нареченим і виїхати. Аж ось розійшла ся вість, що старший князь щез десь з молодою панною. Сусїди стали говорити, що старший князь увів дївчину і втік з нею, а чутка та знайшла всюди віру. В місяць опісля кн. Давид випустив двір і маєтність брата, в его імени і яко его заступник, в посесию богатому сусїдови, а сам з кн. Келестиною виїхав з Кавказу.... Люди вже й забули були про цїлу сю історию, аж ось в осени минувшого року, недалеко двора, треба було перекопати вузкий рів, і при сїй роботї викопано два людскі кістяки. Межи кістьми з рук знайдено великий, красний і дуже дорогий перстїнь, а люди, що там робили, пізнали зараз, що то той сам перстїнь, який носив старший князь Орчін. Се відкрите викликало підозріне, кн. Давида і княг. Келестину вишукано десь в пiвнічній Росиї, і першого зараз арештовано. По перших викрутах князь признав ся перед слїдчим судиєю до злочину, котрий придумав і которого допустав ся разом з братовою, своєю теперішною любкою. Княг. Келестина кинула ся того вечера, коли єї мали арештувати, з вікна на улицю і забила ся на місци. Кн. Давид, котрий тепер ходить вже в арештантскій одежи і в кайданах, щоби через десять лїт покутувати за свій злочин при тяжких роботах в копальнях на острові Сахалїнї, розповів в суді, що він в присутности княгинї Келестини забив свого брата і свою наречену ножем в їх комнатах підчас сну, а відтак при помочи слуги закопав оба трупи в городї. В дві недїлї по тім подвійнім убийстві помер нагло той слуга, що єму помагав закопувати трупи, і его поховано, а нїхто на тім не пізнав ся, що він був отроєний. Так само отроїв кн. Давид старого управителя маєтности свого брата, боячи ся, щоби той не виявив тайни. Той князь-убийник був тепер в Одесї, де его привезено разом з другими злочинцями, щоби звідтам повезти їх морем аж на Сахалїн.

— Завіщане, якого може й не бувало. З Варшави доносять о оригінальнім завіщаню, яке зробив кс. Людвик Бромирский перед нотарем. Записав він в користь парохиї любранецкої тисяч фляшок угорского вина і стілько-ж меду, що находять ся в пивницях любранецкого костела, а додав условє, аби вино і мід були продані на публичній лїцитациї не скорше як по 50 роках по его смерти. Одержана квота з сеї розпродажи має ужити ся на будову нового костела в Любранци. Запис сей, по представленю его власти ґуберняльній, затвердило міністерство дня 30 січня с. р.

— Скупар. В Бїлгородї помер сими днями 80-лїтний офіцир, Мілїє Ніколїч, що полишив майно в сумі 150.000 франків, які в завіщаню записав на річ заведеня для сиріт. Помершии дійшов до так великого маєтку в сей спосіб, що видатки на свої потреби ограничав до неможливих границь На день не видавав він нїколи більше, як пів франка. Сам собі латав одїж та біле, а в однім і тім самім мундурі ходив більше як 20 лїт. — Мундур его через части направи складав ся з самих лат. В завіщаню висказав бажане, щоби его поховано в старім мундурі капраля та в звичайній деревлянїй домовинї. Усїм тим его бажаням вдоволено, тільки похорон справлено єму зі звичайними військовими почестями.

вказувало, як неприличне було его поведене, але відповів сьміло:

— Нї, нинї не бачив я ще вашого вітця.

— То ви сподївались его застати?

— Нї, я знав, що его нема дома.

Жільберта посумнїла і занепокоїла ся та спитала:

— То як то стало ся, що ви сюди приходите?

Генрик сумно потряс головою. Знав, що стрітить богато трудностий в своїм признаню. Однако не надїяв ся, що Жільберта не дасть єму часу приготовити ся.

— Я хотїв лиш з вами бачити ся, мушу з вами нинї поговорити.

Жільберта не удала нї здивованя, нї обуреня, догадувала ся, що Генрик хотїв їй сказати, чула ся досить сильною, аби могла спокійно вислухати. Сїла і з цїлою простотою вказала єму місце побіч себе. І сидїли так довшу хвилю мовчки, чуючи добре, що то, що собі тепер скажуть, буде рішати о їх житю. Вкінци Генрик почав трохи непевним голосом:

— Панно Жільберто, мушу вас просити о прощене: я обманив вас і вашого вітця... Я надужив его довіря.... Не називаю ся Жерве, не єсьм фанатичним революционером, всьо що знаєте о менї — неправда і я покірно обжаловую ся перед вами.

Лице молодої дївчини облило ся жаром, сльози заблисли в єї очах, віддихала з трудом і з вскритим болем в голосї відповіла:

— Але чому ви то зробили? Які причини спонукали вас до того, щоби обманювати людий, від котрих нїчого не можете надїяти ся. Ми бідні і не маємо нїякого значіня. Чи ви хотїли мому вітцеви і менї що злого зробити?

Генрик зложив благаючо долонї.

— О! Ви хиба в то не повірите.

Она відповіла щиро:

— Нї. То надто болїло би мене. Отже якіж ви остаточно мали наміри?

Поглянув на неї з безмежною любовію і почав тихим голосом, аби не сполошити молодої дївчини:

— Одиноким моїм наміром було бажане приблизити ся до вас, говорити з вами, брати участь в вашім житю, в вашій радости і смутку, бо я вас люблю Жільберто, бо не можу вже вирвати з серця тої моєї любови і жити без неї.

Молода дївчина поблїдла і без слова докору, без руху, встала і пішла до дверий. Генрик в однїй хвили був коло неї, заступив їй дорогу і до глубини зворушений сказав:

— Благаю вас, не відходьте. Коли покинете мене тепер, не даючи менї нагоди оправдати ся, пересьвідчити вас, одержати коли не прощене, то бодай лагідний суд, то я пропащий, не побачимо ся нїколи, бо вже по тім не можу жити. Жільберто, благаю тебе, лиш вислухай мене. Чого впрочім маєте боятп ся. Чи ви не певні мого поважаня для вас. Чи не вірите в щирість моїх слів?

Піднесла на него такий сумний погляд, що аж цїлий затремтїв.

— Так, я обманив вас! То погадали ви в тій хвили. Але тепер чи гадаєте, що обманюю вас, коли обжаловую сам себе? Якуж цїль мав би я тепер? Чейже не гадаєте, що я божевільний? А коли рішаю ся на то, що можу втратити вашу прихильність на все, показуючись таким, яким я дійстно є, признаючись до всего, на що я відважив ся, то тому, що не достойне нї мене нї тебе. Я міг би був і дальше спокійний і щасливий приходити сюди до тебе, мовчати о всім, але я обіцяв моїй матери, що довше не буду укривати правди і тому рішив ся я на то так для мене небезпечне признане.

У всїм тім що Генрик висказав з цїлим жаром, одно було для Жільберти відрадою, а то що робив в порозуміню з материю. Не осуджуючи его, признала що він менше виноватий. Вернула поволи на своє місце і підносячи на него свої очи спитала:

— Якже ви вкінци називаєте ся. Мушуж знати, хто ви?

(Дальше буде).

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: Почавши від 1 марта с. р. не будуть курсувати поїзди особові ч. 6213 і 6214 на зелїзници льокальній Краків-Коцмирів. — Прочі поїзди особові будуть переходити від 1 марта після слїдуючого розкладу: ч. 6211 відход. з Кракова о год. 8 рано а прих. до Коцмирова о год. 9·03 рано; ч. 6212 відходить з Коцмирова о год. 6·30 рано а прих. до Кракова о год. 7·32 рано; ч. 6215 відход. з Кракова о год. 8·11 вечером а прих. до Коцмирова о год. 9·30 вечером і ч. 6216 відх. з Коцмирова о год. 5·55 по полудни а прих. до Кракова о год. 7·10 вечером. — Близші поясненя подають афіши.

З днем 5 лютого с. р. отворено для загального руху дотеперішний перестанок особовий „Поронин“ лежачий на шляху Закопане-Хабівка поміж стациями Закопане і Новий-Торг в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в Кракові.

Курс львівский.

Дня 28-ого лютого 1899.	платять	жадають
I. Акциї за штуку	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	173·—	178·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	140·50	142·50
Акциї гарбарнї Ряшів	—·—	80·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	95·—	100·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	92·50	93 20
Банку гіпот. 5% преміов.	109·—	109·70
Банку гіпот. 4½%	98·30	99·—
4½% листи застав. Банку краев.	99·80	100·50
4% листи застав. Банку краев. .	96·—	96·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	94·50	95·20
„ „ 4% льос. в 41 лїт.	94·50	95.20
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	94·—	94·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·70	97 40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·60	101·36
„ „ „ „ 4½%	100·—	100·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	96·—	96·70
Позичка краев. з 1873 по 6%	103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·—	94·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	92·30	93·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	58·75	60·50
Міста Станиславова	127·—	—·—
Австр. червон. хреста	42·50	43·70
Угорскі черв. хреста	22·30	23·75
Італ. черв. хреста	22·—	25·—
Архікн. Рудольфа	64·—	66·—
Базиліка	13·40	14·40
Joszif	7·—	8·40
Сербскі табакові	—·—	—·—
V. Монети		
Дукат цїсарский	11·35	11·45
Рубель паперовий	2·53	2·57
100 марок нїмецких	117·80	118·40
Доляр америк.	4·80	5·00

(Beside the lottery rows from Австр. червон. хреста to Сербскі табакові, printed vertically: Курс віденьский)

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 1 марта. Є. В. Цїсар повернув до Відня.

Льондон 1 марта. Ґен. Буллєр телеґрафує: Бриґада Бартона взяла вчера вечером приступом гору Пітерсгіль і обійшла ліве крило ворога. Одинайцята бриґада під Уорреном ударила на головні становища ворога і взяла їх по заходї сонця. Здає ся, що ще значне число Бурів лишило ся на горі Бульвана. Надїю ся, що наші страти не будуть великі.

Новий Йорк 1 марта. Тутешні часописи вихваляють знаменитий провід ґен. Робертса і висказують признане для геройства Бурів.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).